La costa de palafrugell (1)

Del faralló d'Aigua Xelida fins a les illes Formigues es perfila la franja central de la Costa Brava, que pertoca al terme municipal de Palafrugell, un poble de terra endins, que frega en el seu extrem amb la serralada de les Gavarres i històricament més preocupat a regar els fruits dels seus horts amb aigua dolça que de l'aigua salada que esclata, sense previsió i sense mesura, contra les roques i les platges.

La Costa Brava és i no és, potser com totes les coses d'aquest món, i a Palafrugell en trobareu la prova més concloent. Més enllà d'una marca comercial, la fama d'aquest litoral subsisteix gràcies al poder que encara té el paisatge d'imposar-se sobre el formigó i a l'influx, no menys poderós, d'un mite construït a la vora del foc del mas Pla o en una taula del Motel Empordà, amb una tassa de cafè reomplerta constantment amb dosis importants de Johnnie Walker.

Malgrat tot, a Tamariu la majoria dels estiuejants es banyen a la platja sense haver llegit mai una línia de l'obra completa de l'escriptor de Palafrugell i només es preocupen de no travessar la línia fina que separa els banyistes de les embarcacions, i d'evitar les raconades on s'acumula la brutícia oleaginosa de les barques. En general l'aigua és transparent, encara que a vegades es puguin tenir sorpreses desagradables.

Vora la platja, en un quiosc que encara resisteix els embats de la modernitat, els titulars dels diaris locals exsuden paraules aspres, com la textura de les roques que acomboien la badia. El cel, al fons del panorama, es desfà en l'horitzó com una porció de mantega en el tall d'un ganivet calent i les onades mandregen entre les algues que es mouen seguint el seu moviment. En un racó, vora el camí de Ronda, una dona llegeix tranquil·lament un llibre, sota un rètol que avisa del risc d'esllavissades.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/07/29/costa-palafrugell-1/859175.html?utm_source=rss